

As fadas olvidadas

Unha nena descubriu un día que as fadas existían, pero non eran como as pintaban nos famosos contos de fadas nos que cada unha era perfecta e fofa.

As fadas non son perfectas, nin todas son benevolas, nin poden evitar que un grao no nariz, lles poida resaltar entre o matiz da súa perfecta cute de rosa, que non sempre foi tan fermosa.

As fadas olvidadas

Brixida, que cría nos contos de fadas que lle contaran de pequena, fixo unha especie de altar que segundo as fadas quitaba a pena.

- "Que tontería. Isto xa o intentei moitas veces, e ningunha funcionou con creces".

Pero estaba equivocada, pois alí apareceu unha fada.

Esa fada non era coma as demais, pois era fea de máis. Fixeron boas migas, e ao pouco tempo, xa eran amigas. Explicoulle que moitas fadas había: da auga, da noite, do día... Pero tamén había unhas fadas que nunca se falaban nos contos, de beleza non lle daban puntos, e eran marxinadas por ser raras, estranhas, ou fadas (según Brixida) especiais, únicas e maravillosas. E Brixida atopara dos tocos unha fada, que igual que as outras fadas, era marxinada. Contoulle que nos contos sempre moi ben a todas pintaban, porque sempre vían as máis fermosas e elas lles enfeitizaban. As outras tiñanas agochadas, tristas desterradas, só e únicas por seren diferentes ao resto de fadas viventes. Existían moitas fadas que estaban desterradas: a das pedras, a das herbas, a dos escarvells, a dos vellos...

Pediulle axuda a Brixida, porque as fadas "bonitas" estaban a argallar un plan para desfacerse dela e de todo o seu clan.

Brixida chamoulles "As Fadas Enfeitizadas", máis que non eran fermosas, pero por ela tan adoradas.

Precisaban atopar unha varinha mágica que custodiaban as bruxas do Bosque Antigo, pero debían atopar algún outro amigo que as

puidera guiar e lles puidera axudar.

Reuniron un grupo de amigas e entre todas foron ao lugar onde a rainha das fadas gardaba o que andaban a buscar. Roubaronlle un po mágico que lles permitiría, mediante un rato esconxuro, poder entrar na dimensión do Bosque Antigo sen ter que pasar o Gran Muro.

Toxo tirou o po, recitou o esconxuro e apareceu un gran portal no medio e medio da Gran Praza Central. Meteronse nel e nas portas do Bosque quedaron, pero para entrar, nada dubidaron.

Non asustaba ao principio, pero oiron un ruído pouco propio, que marcou o inicio, da súa verdadeira aventura. O ruído fora un troll terrible, un troll increíble, tan feo que non daba velo. Pero grazas á fada do sono que accedeu a quedarse con el mentres as outras seguían o camiño. O troll quedou moi caladriño e ben durmidino.

Finalmente chegaron ata as bruxas, pois xa se escribaban as sivas curuxas. Loitaron contra elas para poder conseguir a ansiada varinha pola que tiveron que partir. Gañaronlle as bruxas as fadas, por se axudaren e esturen tan unidas. Un remuíño de toxos, escaravellos, pedras, moscardas vellos, orcos, estralotes e un xerado vago; deixaron as bruxas deita das no chao. Dixeron que a rainha das fadas fixera un trato con elas e que quedaron mais ben belas:

-Gardade esta varinha coa vosa vida, porque é a única que dun esconxuro seguida, pode acabar coa miña inmortalidade devolvéndome a miña auténtica idade. Sei que chegarei o día en que alguen queira utilizala, por que sereis descortés o mala, e por iso debeades de gardala ben agachada e non dicirlle a ningúen nada.

- Entón nos fixemoslle caso porque nos dixon que mentres ela viva estivese, nosa vida seguiría correndo ata que alguén dito conxuro utilizase.

- Iso non é verdade, así que facede o favor e calade. Ela fixonos un esconxuro que só trinta anos durará, e mañá (segundo os pergamiños) o feitiço rematará.

Toxo colleu a varina e o pergamiño que había ao lado, que se atopaba nun perfecto estado. Nel ponía que o esconxuro dito debía de ser, por un non-máxico ser que ao luscofusco dun día estar recitado tería.

Voltaron ao país das fadas xunto con Bríxida e dixeron convencidas:

- Querida Rarria que nos deterraches do noso lugar, agora moica ro vob a pagar.

- Coa especial varina que pertencía á rarria, ti non fixeches o que debías facer, así que non che queda máis remedio que esperar a morrer. Comprensiva con nos, non chegaches a ser, por iso agora has de perecer. Eu ata os lindes do inferno che envié, para que non volvas a decir un chío.

E a rarria volveuse lume, despois en fume, nada dela quedou, a furia que decatou toda desapareceu e máis non volveu.

A nova rarria era Bríxida, pero como non sempre alí podería estar, deixou unha encargada para coidas dese lugar. Esa era Toxo, a valente fada, que se enfrontou ás bruxas coma se nada, que uniu a todas as fadas e todas foron ben coidadas. Demostrou que non importa a beleza, que non importa de que clase sejas nin de que raza.

Non todas somos fermosas,
pero se ti nos amosas
o teu bo corazón,
noś, cheas de razón,
Saberemos que importamos,
Saberemos que axudamos,
e que somos especiais,
que somos seres inmortais.

Toxo

Fin

do principio...